

Петко Р. Славейков

Сбогом, прощавай, невесто
мила

Сбогом, прощавай, невесто мила,
отивам ази в незнаен път.
Съдбата ми се вече решила,
Мен ме осъжда пристрастен съд.

На заточенье в страни далечни,
в земя незнайна, неволен роб,
там да се скапя в окови вечни,
без да узнаеш ти моя гроб.

Няма да идваш суртина рано,
тамян да пушиш, да палиш свещ,
ни да нареждаш жално, пространно
как сме живели ний изнапреж.

От мен ти нищо недей чака,
живей, минавай веч, както знайш,
но недей тъжи, недей ти плака
и пред душмани дръж кураж.

Люби, прегръщай мъжко си чедо,
сама надежда, син пеленак,
теши се с него, горди се с него,
че той ще бъде добър юнак.

Къпи, кърми го, над люлка пей му!
„Расти, мил сине, ти порасни!“
чувство за мщенье вдъхни ти нему,
той зарад нази да отмъсти.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4235>]